

— Право имаше, отговори Недіе намѣсто Юна.

— Любезното момиче говори затебе, рече засмѣно Аоняннинтъ, но нека седнѣ на срѣщати за да са необърне ладята.

Той сѣднѣ срѣщо лицето на Юна близо до нея, и стори му са че диханіето ѝ а не пролѣтнѣитъ зефиръ укротяваше морето.

— Трѣба да ми кажешъ, рече Главкъ, защо толкози дни ты не-рачи да пріемешъ визитытъ ми.

— О, него поменувай вече, рече стреснѣто Юна; Сега познавамъ че съмъ повѣрвала клевета.

— Египтянинтъ ли е былъ клеветниктъ ми?

Юна направи потвърдителенъ знакъ.

— Сега е вече явно отъ що са подбуждаше.

— Да не поменуваме вече името му, рече Юна и си закры лицето съ рѣцѣ като че искаше да изглади изъ ума си и самото въспомнаше.

— Може тѣзи минута той да са скита по бреговетѣ на Стиссъ, отговори Главкъ . . . но нищо не са чу за смъртта му. Види са е опонла брата ти черната онѣзи душа. Миналыя вечеръ, щомъ стигнахъма у васъ, Аликидъ ма грубо остави, не ще стане никога мой пріитель!

— Тайна скърбъ го топи отговори Юна съ плачь. О, да быхмы могъли да усладимъ странаніята му! Да са постараймы и двама да направимъ туй добро.

— Братътъ на Юна сѣкога ще бжде мой братъ, отговори Главкъ.

— Коко сѣ тихи облацытъ на небето! рече Юна съ намѣреніе да разсѣе скърбѣта която ѝ докара въспомнаніето за бѣдныя ѝ братъ. Ты казваше че нея ноць, когато азъ бѣхъ безъ чувство, земята са клатяше подъ кракатани.

— Да, преди шестнайсетъ години, когато са случи онзи страшнѣитъ трусъ, никога не са е потърсвала толкози силно. Тѣзи земля е пълна съ таинственны ужасы и подземното Плутоново царство са виде като размирено отъ невидимы силы. И ты Недіе, осѣти ли труса нея ноць? когато плачаше, отъ страхъ ли плачаше?

— Осѣтихъ земята че са клати подъ краката ми като нѣкой голѣмъ драконъ, но като не виждамъ не са оплашихъ, побояхъ са само като помислихъ че земята са клати отъ вълшебствата на египтянина. Казватъ че природнытъ силы му са покоряватъ.

— Ты си тессалійка, Недіе, и по отечественно право вѣрвашъ въ магін тѣ.